

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoPr/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122342526
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6122342526.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Mičietovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobkyne A. A. B., nar. X.XX.XXXX, C., D. XXXX/XX, C., zast. advokátskou kanceláriou Dolobáč Legal s.r.o., Košice, Floriánska 19, IČO: 55 034 268 proti žalovanej Základnej škole E. F. E. X, C., C., F. E. X, IČO: 35 540 648, zast. advokátskou kanceláriou PIHORŇA, LENÁRT, JAŠŠO, s.r.o., Košice, Hrnčiarska 29, IČO: 50 453 785, o zaplatenie 9.685,83 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 27Cpr/5/2022 z 3. apríla 2023

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v druhom zamietajúcom výroku a to v rozsahu nad sumu náhrady sumy 9.671,08 eura s prísl.

M e n í rozsudok v druhom zamietajúcom výroku v rozsahu nad sumu 14,75 eura s prísl. tak, že ukladá povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni 5.707,61 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 378,58 eura od 2.1.2020 do zaplatenia, zo sumy 1.032,50 eura od 2.2.2020 do zaplatenia, zo sumy 1.032,50 eura od 2.3.2020 do zaplatenia, zo sumy 1.032,50 eura od 2.4.2020 do zaplatenia, zo sumy 1.032,50 eura od 2.5.2020 do zaplatenia, zo sumy 1.032,50 eura od 2.6.2020 do zaplatenia a zo sumy 166,53 eura od 2.7.2020 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Priznáva žalobkyni proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

. Okresný súd Košice II (v ďalšom aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni 3.963,47 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výroku riadne špecifikovanými (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 18 % (výrok III.).

2. Žalobkyňa sa v konaní domáhala proti žalovanej zaplatenie 9.685,83 eura s príslušenstvom titulom náhrady mzdy za obdobie od 20.11.2019 (odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti skončenia pracovného pomeru) do 31.8.2020 (do skončenia pracovného pomeru) vo výške jej priemerného zárobku 1.032,50 eura mesačne, celkom za 9 mesiacov a 11 dní, a to na tom skutkovom základe, že žalovaná s ňou neplatne skončila pracovný pomer výpoveďou z 22.12.2015, o neplatnosti ktorej rozhodol Okresný súd Košice II rozsudkom 17Cpr/1/2016 z 25.2.2019 súčasne určiac, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou naďalej trvá; rozsudok nadobudol právoplatnosť 20.11.2019 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoPr/4/2019, a teda žalobkyňa v konaní argumentovala, že žalovaná jej mala povinnosť pridelovať prácu podľa pracovnej zmluvy, žalovaná však zostala nečinná a prácu jej nepridelovala. Žalobkyňa preto 5.5.2020 požiadala žalovanú o stretnutie za účelom dohody o pokračovaní jej pracovného pomeru, ktoré sa uskutočnilo 18.6.2020, na ktorom sa

ale strany nedohodli a žalobkyňa 19.6.2020 poslala žalovanej výpoveď z pracovného pomeru. Pracovný pomer bol ukončený k 31.8.2020. Dňa 24.3.2022 vyzvala žalobkyňa žalovanú na náhradu platu, na ktorú výzvu žalovaná reagovala zamietavo a preto žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu platu za 9 mesiacov a 11 dní vo výške 1.032,50 eura mesačne spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne z jednotlivých mesačných náhrad vždy od 1. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca až do zaplatenia počnúc úrokmi z omeškania od 1.1.2020 do zaplatenia a následne vždy mesačne až po úroky z omeškania od 1.10.2020 do zaplatenia, žalobou.

3. Žalovaná s uplatneným nárokom nesúhlasila, dôvodiac, že aj keď pracovný pomer so žalobkyňou naďalej trval, žalobkyňa si neplnila svoje povinnosti v zmysle zákona, a to predovšetkým podľa § 81 písm. b/ Zákonníka práce, čo ona - žalovaná považovala za porušenie pracovnej disciplíny. Mala za to, že ani Zákonník práce ani iný právny predpis neupravuje povinnosť zamestnávateľa vyzývať zamestnanca, aby sa po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru dostavil do práce a plnil si riadne svoje povinnosti. Žalobkyňa ju kontaktovala až 18.5.2020, na základe čoho došlo k stretnutiu, po ktorom jej zaslala Príkaz na nástup do práce z 18.6.2020 a vyzvala ju, aby sa hlásila v kancelárii riaditeľky ZŠ a následne jej mala byť pridelená práca avšak žalobkyňa sa na pracovisko nedostavila.

4. Súd prvej inštancie pri posúdení nároku vychádzal z toho, že sa uplatnený nárok na náhradu mzdy za obdobie od 20.11.2019 do 31.8.2020 týka obdobia, v ktorom práva a povinnosti účastníkov pracovného pomeru už neboli sporné a spravovali sa vzhľadom na právoplatné rozhodnutie, ktorým súd určil neplatnosť výpovede z pracovného pomeru z 22.12.2015 a jeho ďalšie trvanie, uzatvorenou pracovnou zmluvou. Súd poukázal síce na závery právnej praxe, v zmysle ktorej v prípade, ak zamestnávateľ po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru neprideľuje zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, má sa za to, že ide o prekážku na strane zamestnávateľa a zamestnancovi za dobu, po ktorú mu zamestnávateľ neprideľuje prácu podľa pracovnej zmluvy, patrí náhrada mzdy vo výške priemerného zárobku a túto náhradu nemožno znížiť, poprípade nepriznať, aj keby o to zamestnávateľ žiadal, avšak s tou výhradou, konštatoval, že právna povinnosť zamestnávateľa (poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy v sume priemerného zárobku podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce) vzniká iba v prípade, ak zamestnanec nemohol svoju prácu vykonávať pre iné prekážky z dôvodu na strane zamestnávateľa, teda bez zavinenia vplyvu zo strany zamestnanca. V danej veci, odvolajúc sa na vzájomnosť práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu, mal súd za to, že žalobkyňa po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu (20.11.2019), kedy už nadobudla vedomosť a právnu istotu v tom, že jej pracovný pomer trvá, bola povinná sa dostaviť do práce a to bez toho, aby na to bola vyzvaná a tak preukázať zamestnávateľovi ochotu, schopnosť a pripravenosť pracovať, mala vyvinúť v tomto smere aktivitu a nie pasívne čakať na písomnú výzvu na nástup do práce zo strany žalovanej. Keďže žalobkyňa ochotu pracovať prejavila až listom z 5.5.2020, súd zamietol žalobu o náhradu mzdy za obdobie od 20.11.2019 do 4.5.2020, nakoľko žalobkyňa neuviedla, prečo sa do práce nedostavila skôr (teda od 20.11.2019) a priznal náhradu mzdy za obdobie od 5.5.2020 do 31.8.2020 (za 3 mesiace a 26 dní) vo výške 3.963,47 eura (1.032,50 eura x 3 mesiace a 26 dní), kedy, resp. v ktorom žalovaná napriek prejavenej ochote žalobkyne pracovať, neprideľovala jej prácu.

5. Proti rozsudku včas podali odvolanie tak žalobkyňa ako i žalovaná.

6. Na základe podaných odvolaní žalobkyne (z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a to voči všetkým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie) a žalovanej (v zmysle odvolacích dôvodov § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP voči výrokom I. a III. rozsudku) Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací pri odvolacom prieskume napadnutého rozsudku stotožnil sa správnym posúdením veci súdom prvej inštancie a rozsudkom sp .zn. 2CoPr/9/2023 zo 4. apríla 2024 odvolaniami napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, odmietol odvolanie podané žalobkyňou proti zaväzujúcemu výroku I. rozsudku (ktorým súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyňi 3.963,47 eura s príslušenstvom) a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

7. Proti rozsudku tunajšieho súdu zo 4. apríla 2024 sp .zn. 2CoPr/9/2023 podala žalobkyňa dovolanie, na základe ktorého Najvyšší súd SR ako súd dovolací rozhodol uznesením sp. zn. 6CdoPr/1/2025 z 25. júna 2025 tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 4. apríla 2024 sp .zn. 2CoPr/9/2023 v napadnutom

výroku vo veci samej, ktorým došlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietajúcej žalobu a v časti trov konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil vec na ďalšie konanie.

8. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie z 3. apríla 2023 sp. zn. 27Cpr/5/2022, ktorým súd uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni 3.963,47 eura s príslušenstvom nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Košiciach zo 4.4.2024 sp. zn. 2CoPr/9/2023 potvrdzujúcim napadnutý zaväzujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie (na základe odvolania žalovanej) a odmietajúcim odvolanie žalobkyne proti zväzujúcemu výroku.

9. Predmetom odvolacieho konania a opätovného posúdenia veci odvolacím súdom po vrátení veci dovolacím súdom sa takto, na základe (pôvodného) odvolania žalobkyne podaného proti druhému, v prevyšujúcej časti žalobu zamietajúcemu výroku súdu prvej inštancie a zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu, stal nárok žalobkyne na zaplatenie 5.722,36 eura s príslušenstvom titulom náhrady mzdy uplatnený na základe rozhodnutia súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru žalovanej so žalobkyňou a ďalšom trvaní ich pracovného pomeru a to za obdobie od 20.11.2019 do 4.5.2020, v ktorom napriek trvaní pracovného pomeru žalovaná žalobkyni prácu naďalej nepridelovala a ani ju nevyzvala na nástup do práce, v ktorej časti súd prvej inštancie nárok žalobkyne zamietol a odvolací súd toto zamietavé rozhodnutie súdu prvej inštancie (na základe odvolania podaného žalobkyňou) rozsudkom zo 4.4.2024 sp. zn. 2CoPr/9/2023 potvrdil.

Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením sp. zn. 6CdoPr/1/2025 z 25. júna 2025 rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 4. apríla 2024 sp. zn. 2CoPr/9/2023v napadnutom výroku vo veci samej, ktorým došlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietajúcej žalobu a v časti trov konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil vec na ďalšie konanie.

10. Zo zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že žalobkyňa/odvolateľka, resp. dovolateľka namietla v dovolaní nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktorý zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie (ktorým jej žalobu zamietol v prevyšujúcom rozsahu a to nad sumu 3.963,47 eura s prísl., resp. nárok za obdobie od 20.11.2019 do 4.5.2020 zamietol) potvrdil ako vecne správny, pričom na odôvodnenie dovolanie uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená a to otázky: „či ide o prekážku v práci na strane zamestnávateľa, ak zamestnávateľ nepridelože zamestnancovi prácu (po rozhodnutí o neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, pričom pracovný pomer trvá) bez toho, aby mu zamestnanec adresoval výzvu na pridelovanie práce?“. Bola toho názoru, že ak svoju ochotu a pripravenosť vykonávať pre žalovanú dohodnutú prácu deklarovala už v čase, keď s ňou žalovaná neplatne skončila pracovný pomer výpoveďou tak, že trvala na ďalšom zamestnávaní a podala žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, splnila si povinnosť preukázať zamestnávateľovi ochotu, schopnosť a pripravenosť pracovať. Výklad ustanovení § 47 ods. 1 a § 142 ods. 3 ZP bez zohľadnenia toho, ktorý účastník pracovnoprávneho vzťahu spôsobil, že druhý účastník si nemôže plniť svoje povinnosti, alebo na koho strane je prekážka, ktorá bráni vo výkone práce, mala za nesprávnu aplikáciu práva odvolacím súdom.

11. Najvyšší súd SR ako súd dovolací po preskúmaní veci dospel k záveru, že na otázku položenú žalobkyňou v dovolaní [„či ide o prekážku v práci na strane zamestnávateľa, ak zamestnávateľ nepridelože zamestnancovi prácu (po rozhodnutí o neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, pričom pracovný pomer trvá) bez toho, aby mu zamestnanec adresoval výzvu na pridelovanie práce?“] je potrebné treba odpovedať tak, že ak zamestnávateľ nepridelože zamestnancovi prácu po rozhodnutí súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, v ktorom na základe oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, rozhodol, že pracovný pomer trvá, ide o prekážku na strane zamestnávateľa a zamestnávateľ je povinný podľa ustanovenia § 142 ods. 3 ZP poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

12. Citujúc § 47 ods. 1, § 81 a § 142 ods. 1,2 a 3 Zákonníka práce uviedol dovolací súd, že o prekážku v práci v zmysle ustanovenia § 142 ods. 3 ZP ide vtedy, ak zamestnávateľ neplní alebo nemôže plniť povinnosť vyplývajúcu pre neho z pracovného pomeru, a to pridelovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, ak nejde o prestoj alebo nemožnosť vykonávať prácu pre nepriaznivé poveternostné vplyvy za predpokladu, že zamestnanec je schopný a pripravený túto prácu vykonávať. O prekážku v práci ide bez ohľadu na to, či nemožnosť pridelovať prácu bola spôsobená objektívnou skutočnosťou alebo náhodou, ktorá sa zamestnávateľovi prihodila, alebo či ju zamestnávateľ sám svojím konaním

spôsobil. Iná prekážka na strane zamestnávateľa je daná skutočnosťou, ktorá ju vyvolala, a prekážka v práci trvá po celú dobu trvania tejto skutočnosti.

13. V danej veci, konštatoval, že nebolo medzi stranami nesporné, že žalovaná dala žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru 22. decembra 2015. O neplatnosti tejto výpovede rozhodol Okresný súd Košice II rozsudkom z 25. februára 2019 sp. zn. 17Cpr/1/2016, ktorý potvrdil Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 31. októbra 2019 sp. zn. 3CoPr/4/2019 a právoplatnosť nadobudol 20. novembra 2019. Týmto rozsudkom bolo určené aj to, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou naďalej trvá. Žalovaná po tomto rozhodnutí žalobkyni naďalej prácu neprideľovala. Žalobkyňa 5. mája 2020 požiadala žalovanú o stretnutie a žiadala ju, aby jej umožnila pracovať a prideľovala jej prácu. V prejednávanej veci mal za zistené a nesporné, že žalovaná od 20. novembra 2019, t. j. odo dňa kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, neprideľovala žalobkyni prácu podľa pracovnej zmluvy.

Názor odvolacieho súdu, ktorý pri hodnotení nečinnosti oboch strán pracovnoprávneho vzťahu vychádzal z toho, že ak zamestnanec neoznámí, že je ochotný a pripravený pracovať, zamestnávateľ nemá povinnosť prideľovať mu prácu, že zamestnanec sa musí najskôr dostaviť na pracovisko a požiadať zamestnávateľa o prideľovanie práce a až potom vzniká povinnosť zamestnávateľa prideľovať mu prácu podľa pracovnej zmluvy, označil dovolací súd za taký, ktorý nemá oporu v Zákonníku práce a ani v iných právnych predpisoch. Naopak, právna úprava pracovnoprávnych vzťahov rešpektuje zásadu, že ten z účastníkov pracovnoprávneho vzťahu, ktorý spôsobil, že druhý z účastníkov nemôže plniť svoje povinnosti z pracovného pomeru, alebo u ktorého nastala iná prekážka, ktorá bráni vo výkone práce, je povinný druhému účastníkovi vyjadriť ochotu plniť povinnosti vyplývajúce pre neho z pracovnoprávneho pomeru, prípadne oznámiť odstránenie prekážky brániacej mu v plnení povinností z pracovného pomeru. V prípade ak zamestnanec neprestal vykonávať prácu pre zamestnávateľa z vlastného rozhodnutia, ale tak urobil na pokyn zamestnávateľa (ten mu prestal prideľovať prácu), môže vyzvať zamestnávateľa aby plnil povinnosti vyplývajúce mu zo vzťahu, nie je však povinný prideľovanie práce od zamestnávateľa vyžadovať; z nečinnosti zamestnanca v tomto smere nie je možné vyvodzovať pre neho nepriaznivé následky. Poukázal na to, že najvyšší súd sa už v odôvodnení rozhodnutia z 22. júna 2023 sp. zn. 9Cdo/127/2022, publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 68/2023 vyjadril tak, že pre priznanie náhrady mzdy pre prekážku na strane zamestnávateľa podľa ustanovenia § 143 ods. 3 ZP je rozhodujúce, či zamestnávateľ vyzval zamestnanca na opätovný nástup do práce a či je zamestnanec pripravený, ochotný a schopný vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy.

Na základe nepochybných skutkových zistení v danej veci, v zmysle ktorých žalovaná prestala prideľovať žalobkyni prácu po výpovedi z pracovného pomeru, súd rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru a tiež že pracovný pomer žalobkyne u žalovanej naďalej trvá, keďže žalobkyňa oznámila žalovanej, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnávala, vyvodil dovolací súd, že žalobkyňa záujem a pripravenosť naďalej vykonávať prácu pre žalovanú podľa ustanovenia § 79 ods. 1 ZP vyjadrila aj v súdnom konaní o určenie neplatnosti výpovede.

14. Za situácie, že žalobkyňa prestala vykonávať prácu pre žalovanú po tom, čo jej táto dala neplatne výpoveď, bolo na žalovanej, aby po rozhodnutí súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou začala opäť prideľovať žalobkyni prácu, resp. ju vyzvala na nástup do práce. Ak tak neurobila nie je možné žalobkyni vytýkať, že sa nedostavila na pracovisko a nedožadovala sa pridelenia práce bez výzvy žalovanej. Nie je totiž porušením pracovnej disciplíny, ak zamestnanec, ktorému zamestnávateľ neprideľoval prácu na mieste výkonu práce podľa pracovnej zmluvy, po dobu trvania tejto prekážky v práci na strane zamestnávateľa sa na pracovisku nezdržoval (rozsudok najvyššieho súdu z 27. apríla 2011 sp. zn. 5Cdo/81/2010).

Z týchto dôvodov dovolací súd nepovažoval za správny právny názor odvolacieho súdu, že v prípade, ak súd rozhodne o neplatnom skončení pracovného pomeru, je povinnosťou zamestnanca dostaviť sa na pracovisko bez výzvy zamestnávateľa, aby deklaroval svoju ochotu, schopnosť a pripravenosť pracovať, inak neprideľovanie práce zamestnávateľom nemožno hodnotiť ako prekážku na strane zamestnávateľa. Keďže rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), výrok napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietajúcej žalobu preto zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

15. Podľa § 455 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu.

16. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zrušení svojho skoršieho rozhodnutia (sp. zn. 2CoPr/9/2023 zo 4.4.2024) uznesením Najvyššieho súdu SR sp zn. 6CdoPr/1//2025 z 25.6.2025 a vrátení veci na ďalšie konanie, na základe odvolania podaného žalobkyňou proti tomuto rozsudku, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie súc viazaný právnym názorom dovolacieho súdu opakovane preskúmal a dospel k záveru, že je odvolanie žalobkyne dôvodné. Súd prvej inštancie sporný nárok žalobkyne neposúdil právne správne, preto odvolací súd jeho rozsudok v tejto nárok zamietajúcej časti zmenil (§ 388 CSP).

17. Rozsudok bol verejne vyhlásený 25. septembra 2025 o 9.45 hod. v pojednávacej miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. dverí 210, o ktorej skutočnosti bol vopred vyvesený oznam na úradnej tabuli a zároveň zverejnený na webovej stránke tunajšieho súdu 19.9.2025.

18. Odvolací súd preskúmaním odvolaním napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, rešpektujúc pri tom záväzný právny názor dovolacieho súdu dospel k záveru, že je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, v ktorom súd žalobu žalobkyne v prevyšujúcej časti (nad sumu náhrady 3.963,47 eura s príslušenstvom priznanú za obdobie od 5.5.2020 do 31.8.2020) zamietol, zmeniť.

19. Nakoľko skutkový stav veci tak ako ho ustálil súd prvej inštancie, konštatoval dovolací súd, že nebol sporný medzi stranami, zostávalo odvolaciemu súdu na tento (nesporný) skutkový stav aplikovať správne právne posúdenie, resp. správne aplikovať § 142 ods. 3 Zákonníka práce..

20. Podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce, ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v odsekoch 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

21. Ak si zamestnávateľ neplní svoju povinnosť pridelovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy (napríklad preto, že podľa jeho názoru pracovný pomer skončil), má porušenie tejto povinnosti za následok, že zamestnanec nemôže podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať prácu a je povinný nastúpiť do práce až po tom, čo ho zamestnávateľ na to vyzve a vyjadrí tak ochotu zamestnancovi opäť pridelovať prácu.

Za situácie, že žalobkyňa prestala vykonávať prácu pre žalovanú po tom, čo jej táto dala neplatne výpoveď, bolo na žalovanej, aby po rozhodnutí súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou začala opäť pridelovať žalobkyňu prácu, resp. ju vyzvala na nástup do práce. Ak tak neurobila nie je možné žalobkyňu vytýkať, že sa nedostavila na pracovisko a nedožadovala sa pridelenia práce bez výzvy žalovanej. Nie je totiž porušením pracovnej disciplíny, ak zamestnanec, ktorému zamestnávateľ neprideloval prácu na mieste výkonu práce podľa pracovnej zmluvy, po dobu trvania tejto prekážky v práci na strane zamestnávateľa sa na pracovisku nezdržoval (rozsudok najvyššieho súdu z 27. apríla 2011 sp. zn. 5Cdo/81/2010).

22. Aj keď je pravdou, že obe, tak žalobkyňa ako i žalovaná uplatnili odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP a namietali nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, v skutočnosti ich námietky, ktoré (nesprávne) subsumovali pod odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, predstavovali ich nespokojnosť s právnym posúdením inak nesporných okolností súdom.

23. Odvolací súd vychádzajúc zo záveru, že v posudzovanej veci po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru medzi žalobkyňou a žalovanou dňom 20.11.2019, za situácie keď žalobkyňa už pri podaní žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru oznámením žalovanej toho, že trvá na tom aby ju ďalej zamestnávala, prejavila svoj záujem na výkone prác podľa pracovnej zmluvy, pričom žalovaná ani po právoplatnom rozhodnutí súdu (o neplatnom skončení pracovného pomeru a jeho ďalšom trvaní) jej prácu napriek tomu nepridelovala, ani žalobkyňu nevyzvala na nástup do práce, žalobkyňa nemohla vykonávať prácu pre iné prekážka na strane zamestnávateľa a teda je žalovaná povinná podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce poskytnúť žalobkyňu náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku už od 20.11.2019 až do zániku, resp. odpadnutia týchto prekážok.

V danom prípade prekážky na strane zamestnávateľa (pre ktoré žalobkyňa nemohla preň vykonávať prácu zanikli až zánikom pracovnoprávneho vzťahu medzi nimi dňom 31.8.2020, kedy došlo k skončeniu pracovného pomeru.

24. Náhrada mzdy za čas od 5.5.2020 do 31.8.2020 (spolu s príslušenstvom) bola už žalobkyni právoplatne (vo výške 3.963,47 eura s prísl.) priznaná rozsudkom súdu prvej inštancie z 3.4.2023 sp. zn. 27 Cpr/5/2022 v spojení s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Košiciach zo 4.4.2024. Zostalo preto podľa § 142 ods. 3 Zákonníka práce rozhodnúť o priznaní žalobkyni náhrady mzdy za obdobie od 20.11.2019 do 4.5.2020, kedy žalobkyňa po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru nemohla pre iné prekážky na strane zamestnávateľa/žalovanej vykonávať prácu. Patrí jej preto náhrada mzdy v sume jej priemerného zárobku.

25. Súd prvej inštancie v časti výpočtu výšky priemernej mzdy aplikoval zákon č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a doplnení niektorých zákonov. Podľa oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 1.1.2015 bola v rozhodnom období výška funkčného platu žalobkyne 1.032,50 eura (čo žalovaná nerozporovala). Pri výpočte nároku na náhradu mzdy preto aj odvolací súd vychádzal z tohto príjmu, keďže išlo o skutočnosť medzi stranami nespornú.

26. Náhradu mzdy za obdobie od 20.11.2019 do 4.5.2020 vypočítal odvolací súd na základe vyššieuvedeného priemerného platu žalobkyne a teda výška náhrady mzdy za 5 (celých) mesiacov: 12/2019 a 01-04/2020 predstavuje $(5 \times 1032,50 \text{ eura} = 5.162,50 \text{ eura})$ 5.162,50 eura. Výška náhrady mzdy za 11 dní mesiaca 11/2019 predstavuje $(1.032,50 \text{ eura} : 30 \text{ dní} = 34,42 \text{ eura/deň} \times 11 \text{ dní} = 378,58 \text{ eura})$ 378,58 eura a výška náhrady mzdy za 4 dni mesiaca 05/2020, keďže už súdom prvej inštancie bola právoplatne priznaná náhrada mzdy vo výške 865,97 eura, odvolací súd priznal na náhradu mzdy rozdiel medzi priemerným mesačným zárobkom a už priznanou náhradou mzdy za obdobie od 5.5.2020 do 31.5.2020 vo výške 166,53 eura $(1.032,50 \text{ eura} - 865,97 \text{ eura})$; spolu náhrada mzdy za vymedzené obdobie: 5.707,61 eura $(5.162,50 \text{ eura} + 378,58 \text{ eura} + 166,53 \text{ eura})$.

27. Odvolací súd preto na základe právneho posúdenia nároku podľa záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, resp. v súlade s ním zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v druhom, žalobu v prevyšujúcej časti zamietajúcim výrok tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 5.707,61 eura spolu s príslušenstvom – úrokmi z omeškania v zákonnej výške 5 % z jednotlivých dlžných mesačných náhrad mzdy vždy jednotlivo od druhého dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca až do zaplatenia, a to pri zohľadnení splatnosti mzdy prvého dňa kalendárneho mesiaca, a to počnúc omeškaním tak ako si nárok na úroky z omeškania uplatnila žalobným petitom žalobkyňa, od mesiaca 01/2020.

28. Keďže druhým zamietavým výrokom súd zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, bez špecifikácie zamietanej sumy, odvolací súd pri zohľadnení žalobou uplatneného nároku žalobkyne na náhradu mzdy 9.685,83 eura, výšky 3.963,47 eura náhrady mzdy priznanej prvým právoplatným výrokom rozsudku súdu prvej inštancie a výšky náhrady mzdy 5.707,61 eura priznanej týmto, druhý zamietavý výrok zmeňujúcim rozsudkom, dospel k záveru o potrebe výrok druhý rozsudku prvej inštancie, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol $(9.685,83 \text{ eura} - 3.963,47 \text{ eura} = 14,75 \text{ eura})$ potvrdiť z matematických dôvodov ako vecne správny, pretože žalobkyni bola priznaná náhrada mzdy celkom 9.671,08 eura $(3.963,47 \text{ eura} + 5.707,61 \text{ eura})$ pričom nárok si uplatnila vo výške 9.685,83 eura, a teda nárok v sume 14,75 eura jej nebol priznaný.

29. Podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, keďže odvolací súd menil rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to tak na súde prvej inštancie ako aj odvolacieho konania. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu, pretože zamietnutia žaloby v časti o 14,75 eura s príslušenstvom predstavuje, resp. je výsledkom len spôsobu počítania výšky náhrady mzdy a žalobkyni bola priznaná náhrada mzdy za celé ňou uplatnené obdobie a vypočítaná bola z ňou predloženého oznámenia o výške a zložení jej funkčného platu zo dňa 1.1.2015, podľa ktorého bola výška funkčného platu žalobkyne 1.032,50 eura. Žalobkyni preto odvolací súd priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plno rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.